

SLAVÍK A RŮŽE – OSCAR WILDE

Scénář, dramatická výchova směrem k divadelnímu tvaru

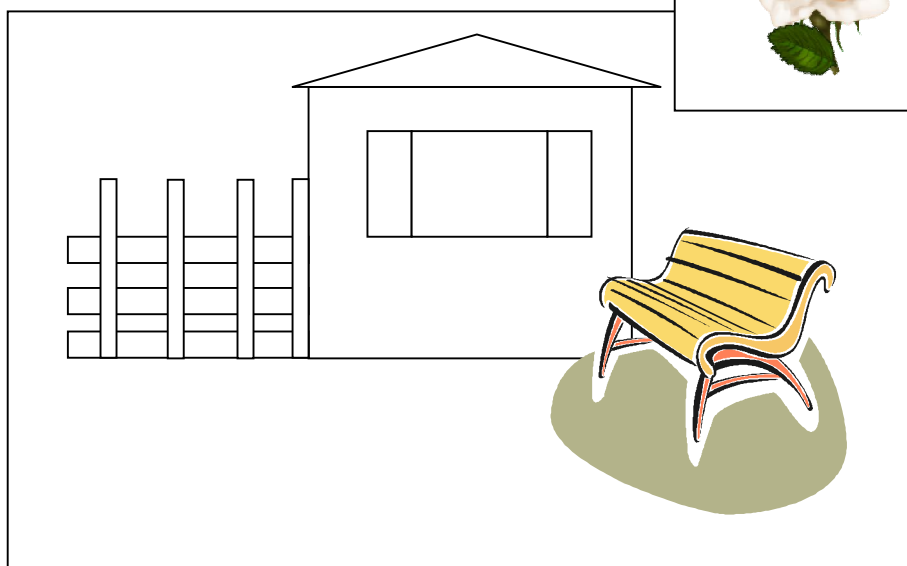
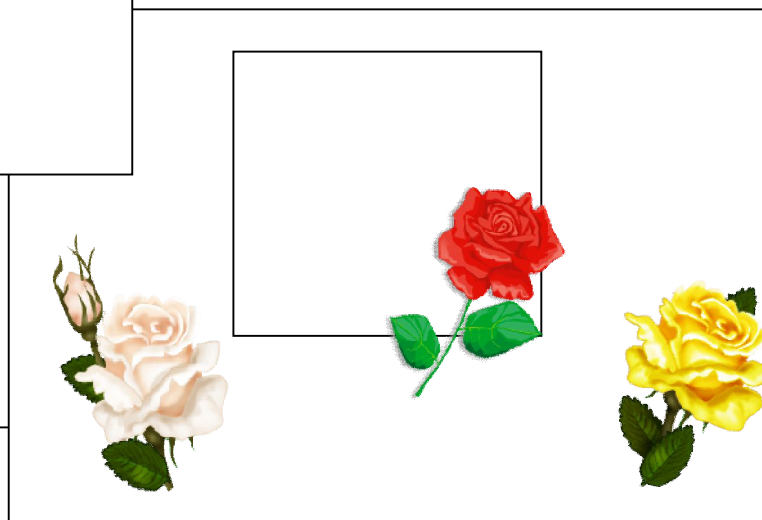
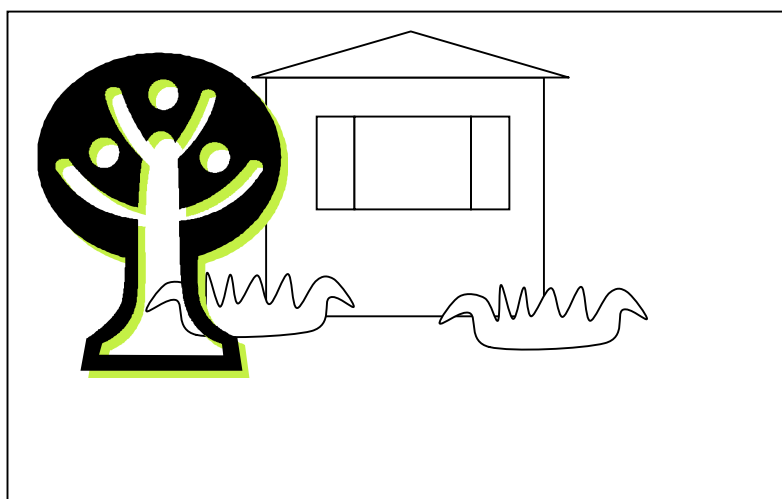
Veronika Legerská

POSTAVY

Student, slavík, keře růže bílá, žlutá, rudá, profesorova dcera, psík

SCÉNA

Kulisy tvoří otáčivá krychle, slepeného kartonu, která podle svého otočení mění prostředí. Je v zadním plánu scény. Jedna strana je okno studentova domu s malou zahrádkou a dubem. Druhá strana je zahrada doplněná třemi růžovými keři – žlutým, bílým a rudým a slunečními hodinami při žlutém keři. Třetí strana, okno profesorovy dcery.

KOSTÝMI

Student – slušně oblečen, košile, vesta, čepice

Slavík - hnědé kalhoty, bílé tričko, dlouhý hnědý plášť – bez rukávů, s připevněním na ruce

Keře růží – každý keř je v zeleném oblečení, žlutý a bílý drží v ruce poupata, osoby jsou doplněny drátěnou konstrukcí keře.

REKVIZITY

Rudá růže realistická a nerealistická (která bude vykvétat), lavička, konstrukce keřů, měsíc

ZVUKY – nahrávka zpěvu (klasického) – zpěv slavíka

OSVĚTLENÍ – tlumené světlo, modrá nálada, - slavíkův zpěv v noci, jeden reflektor

1. OBRAZ - prolog

Před oknem studenta.

Slavík tančí, poskakuje kolem stromu.

Slavík: Jak vypadá zamilovaný člověk? Celé noci o něm zpívám, noc co noc o něm vyprávím hvězdám příběhy. Má vlasy tmavé jako květ hyacintu, rty rudé jako vytoužená růže, ale vášeň mu zbarvila tváře odstínem bledé slonoviny a oboří má zapečetěné smutkem. Nejradyji zpívám o jeho soužení, má radost je jeho bolest. Láska musí být nádherná věc. Mnohem vzácnější než smaragdy a dražší než nejhezčí opály. Nelze ji směnít za perly ani granátová jablka, ani vystavit na trhu. Nedá se sehnat od kupců, ani zvážit na zlatnických vahách.

2. OBRAZ

Student přichází a hledá ve své zahradě růži.

Student: Na jak malicherných věcech závisí štěstí! Četl jsem všechny moudré spisy, znám všechna tajemství filosofie, ale v mé zahradě není ani jediná. Když seženu rudou růži, bude se mnou tančit až do rozbřesku. Když přinesu růži, budu ji smět svírat v náručí, ona si položí hlavu na mé rameno a její ručka vklouzne do mé dlaně. Ale v zahradě není jediný květ, já budu sedět sám v koutě a ona mě mine. Nezavadí o mě pohledem, a mně pukne srdce.

Student se dává do pláče

Scéna potemní, reflektor na slavíka

Slavík: Pláče kvůli rudé růži.

Roztahuje křídla, přelétá do zahrady.

Přestavba scény

3. OBRAZ

Slavík se ocitá v zahradě a mluví k jednotlivým růžovým keřům.

Slavík: Když mi dáš rudou růži, zazpívám ti svou nejsladší píseň.

Růže bílá: Mé růže jsou bílé, bílé jako mořská pěna a bělejší než sníh na vrcholcích hor. Ale zkus se zeptat bratra, který obepíná ciferník starých slunečních hodin, ten ti možná splní tvé přání.

Slavík přelétá k jinému keři.

Slavík: Když mi dáš rudou růži, zazpívám ti svou nejsladší píseň.

Růže žlutá: Mé růže jsou žluté, žluté jako vlasy mořské víly, která sedí na jantarovém trůně, a žlutější než narcisy, které kvetou na louce, než přijde sedlák s kosou. Ale zeptej se bratra, který roste u kovaného plotu, ten ti snad splní tvé přání.

Slavík přelétá k poslednímu keři.

Slavík: Když mi dáš rudou růži, zazpívám ti svou nejsladší píseň.

Růže rudá: Mé růže jsou sice rudé, rudé jako nožky holubic a krvavější než vějíře korálových útesů, které se navěky vlní v mořských hlubinách. Ale zima mi zmrazila žíly, mráz spálil poupata a vichřice polámala větve, takže letos už nebudu kvést.

Slavík: Já potřebuji jen jednu červenou růži, jednu jedinou červenou růži! Copak není vůbec žádná možnost, jak ji získat?“

Růže rudá: Jedna možnost je, ale je tak hrůzná, že nemám odvahu ti ji prozradit.

Slavík: Jen mi ji prozrad', já se nebojím.

Růže rudá: Musíš ji za měsíčního světla vytvořit z hudby a zbarvit ji krví z vlastního srdce. Musíš mi zpívat s hrudí nabodnutou na trn. Celou noc mi musíš zpívat a trn ti musí proniknout do srdce a tvá živá krev musí proudit do mých cév a stát se krví mou.

Slavík: Smrt je vysoká cena za jednu červenou růži. Jenže láska je víc než život, a co je srdce ptačí ve srovnání se srdcem člověka?

Slavík odlétá zpět ke studentovu oknu, kde student stále leží a pláče v trávě.

Přestavba scény na první obraz.

4. OBRAZ

Slavík se dívá na chlapce a promlouvá k němu.

Slavík: Buď šťastný, raduj se, dostaneš svou rudou růži! Vykouzím ji z hudby měsíční záře a zbarvím ji krví vlastního srdce. Jediné, co od tebe žádám, je upřímná láska, protože láska je moudřejší než filosofie, a ta je velmi moudrá, a vlivnější než moc, a ta je velmi mocná.

Student poslouchá slavíkův zpěv

Student: Formu má, ale má také cit? Bojím se, že ne. Je stejný jako většina umělců, dokonalý styl bez špetky upřímnosti. Rozhodně by se nedokázal obětovat pro druhé. Myslí jenom na hudbu, a každý ví, jak je umění sobecké.

Student odchází domů

5. OBRAZ

Slavík přilétá do zahrady, začíná se stmívat, modré nasvícení, reflektor na slavička, objevuje se měsíc. Slavík přistupuje ke keři, který jej objímá, začíná hrát hudba, měsíc postupuje přes horizont. Vykvétá růže, nejprve bílá, nakonec zčervená a slavík umírá. Zaje měsíc, plné světlo, přichází student.

Student: V této zahradě je moje poslední šance najít rudou růži. No ne! Takové zázračné štěstí! Červená růže! A podobnou růži jsem jakživ neviděl. Ta je krásná, že má určitě dlouhatánské latinské jméno.

Student si nasadí čepici a spěchá za svou milou

Přestavba scény na okno dcery s lavičkou před domem

6. OBRAZ

Profesorova dcera sedí na lavičce a před domem a hraje si se svým psíkem.

Přibíhá student.

Student: Slíbila jste, že si se mnou zatančíte, když vám přinesu rudou růži, pokud se týče barvy, na celém světě nenajdete lepší, než je ta má. Dnes večer si ji připnete k srdci a ona vám pošeptá, jak vás miluji.

Prof. dcera: Bohužel, červená se mi nehodí k šatům, ostatně synovec komořího mi poslal pár pravých šperků, a šperky, jak je kdekomu známo, mají mnohem větší cenu než kytky.

Student: Na mou duši, to jste tedy pěkná nevděčnice! (odhazuje růži)

Prof. dcera: Nevděčnice! Tak poslouchajte, vy hrubiáne. Kdo vlastně jste? Pouhý student. Vy určitě nemáte stříbrné spony na střevících, jaké nosí synovec komořího.

Profesorova dcera odchází.

Reflektor na růži a studenta.

Student: Láska je hloupost. Není ani z poloviny tak užitečná jako logika. Vůbec nic nedokazuje. Naslibuje člověku vzdušné zámky a nutí ho věřit něčemu, co není pravda. Radši se vrátím ke studiu.

Scéna potemní.

AKTIVITY

Pantomima zvířat

Žáci chodí prostorem. Vedoucí řekne zvíře a žáci začnou pohybovat jako zadané zvíře. (kočka, tygr, pes, slon, had, žába...)

K prostému pohybu přidáme i vyjádření charakteru zvířete. Stále pouze pantomimou. (kočky-domýšlivé, pes-kamarádský, tygr-lovec, ostražitý...)

Přejdeme k charakterizaci ptáků. Každý má za úkol vybrat si nějakého ptáka a pantomimicky jej předvést ostatním, tak aby jej uhodli. Můžeme použít zvuky.

Charakterizace postav

Žáci se rozdělí na tři skupiny. První skupina má za úkol ztvárnit zamilovaného člověka. Druhá skupina ztvární člověka, který se zajímá jen o vědu a nic ho z jeho zájmu nemůže vyrušit. Třetí skupina ztvární člověka, který je sobecký, stará se hlavně sám o sebe a je do sebe zahleděný.

Vytvoření příběhu

Žáci jsou rozděleni do dvou skupin, každá skupina dostane část příběhu. První dostane část o studentovi, který si touží zatančit s dívkou – začátek. A druhá skupina dostane část, kdy slavík zpívá za měsíční záře a vykvétá rudá růže. Žáci mají za úkol domyslet příběh. Před i potom. Napíší si pár stěžejních bodů. Ty poté prezentují ostatním. Nakonec každý dostane vytištěn půlku příběhu a přečte si jej.

Živé obrazy

Ze své půlky příběhu, stanoví několik hlavních částí, které si označí. Na každou označenou část, si skupina vymyslí živý obraz. Ten lze i rozmluvit, popřípadě lehce rozpohybovat. Každá skupina si dočte druhou půlku příběhu.

Horké křeslo

Žák, který sedí v křesle, si zvolí jakoukoli postavu z příběhu, nebo i nějakou, která v něm nevystupuje, ale myslí si, že má s příběhem nějakou souvislost. Je v zástupné roli. Ostatní kladou otázky, tak aby se dozvěděli, kdo je daná osoba, co se jí stalo, jaká je a podobně.